

将 棋

สงคราม
ที่ติดพัน

ทะวี่โนะ
โนะ
สึเอะ

40

Mao Ni เขียน ชื่อนิพนธ์พล แด

จะรักกัน
ก็รักกันไป

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 40

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรจนา แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 40

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2673-1

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

'สยบฟ้าพิชิตปฐพี' เดินทางมาถึงเล่ม 40 ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายแล้ว บอกว่า ดีใจนั้นไม่ผิด แต่ก็ปะปนไปด้วยความรู้สึกหลายอย่างเหมือนกัน เพราะ นิยายเรื่องนี้อยู่กับเรามาหลายปีจริงๆ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์ขอใช้พื้นที่นี้ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ร่วมทาง กับเราเรื่อยมา ตอนนี้เหลืออีกแค่ราวๆ สองร้อยหน้ากระดาษก็จะได้เจอคำว่า 'จบบริบูรณ์' แล้ว เช่นเดียวกับเรื่องราวของหญิงเชียวและซังซังที่ใกล้จะปิดฉากลง บทสรุปจะงดงามหรือไม่ คงต้องให้ทุกคนไปพลิกหาคำตอบด้วยตัวเอง

หลังจากนี้หากคิดถึงทั้งสองและตัวละครอื่นๆ ละก็...รำลึกถึงพวกเขาได้ ด้วยการเริ่มอ่านใหม่ตั้งแต่เล่มแรกก็ไม่เลวนะ ว่าไหม

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกก็อยากเล่า เรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัล มาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะ สนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

...บัดนี้ชายหนุ่มนักเดินทางได้ทำภารกิจอันสุดแสนยากลำบากจนสำเร็จลุล่วงแล้ว

อุปสรรคที่ขวางกั้นเส้นทางของเขามานานพลันปลานการไป
เส้นทางที่มีดมนพลันสว่างสดใส ถึงเวลาที่เขาจะได้เดินทางต่อไปแล้ว
สินะ...

ขอบคุณสำนักพิมพ์ กอง บ.ก. และคุณมดแดงที่ไว้วางใจให้ข้าพเจ้า
มาแปลนิยายเรื่องนี้

ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่สนับสนุนนิยายเรื่องนี้และเป็นกำลังใจ
แก่ข้าพเจ้า

ขอบคุณทุกท่านที่ร่วมเดินทางกันมาจนสุดฟ้าสุดปฐพี

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน หวังว่าเราคงได้พบกันอีก...

ด้วยความจริงใจ

ชื่อเสียนทรงพล

บทที่ 1

หนึ่งภูเขาเสมอฟ้า หนึ่งกระบองเสมอตัว

"คิดดูเถิด ที่จริงแล้วเหตุผลแต่ไหนแต่ไรเป็นสิ่งที่ง่ายตายที่สุดในโลก น้ำไหลลงสู่ที่ต่ำ เมฆลอยบนฟ้า มีแสงสว่างย่อมมีความมืด ถึงเวลาเปลี่ยนย่อมต้องเปลี่ยน"

เจ้าอารามอธิบายด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

หนึ่งเทวียนั่งเฝ้าอยู่ครู่ก่อนเอ่ยถาม

"ไฉนเมื่อก่อนท่านไม่คิดเช่นนั้น"

"นิกายเต๋าถึงอย่างไรคือนิกายเต๋าของเฮาเทียน เช่นเดียวกับดวงวิญญาณคือดวงวิญญาณของมนุษย์ ยามที่มีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข ผู้ใดก็จะคิดมาตัวตายเพื่อให้ได้ดวงวิญญาณดวงใหม่"

นิ้วมือของเจ้าอารามถูไปมาเบาๆ ทำให้เกิดเสียงอันไพเราะสดใส คลอไปกับเสียงพุดของมัน เช่นเดียวกับดอกไม้ป่าโดยรอบที่ส่งกลิ่นหอม

"การที่ข้าเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง หรืออาจกล่าววกกลับที่จะคิดเรื่องนี้ ต้องขอบใจเยี่ยชู่ผู้เป็นศิษย์ที่ขยันหมั่นของข้า มันรู้แจ้งเส้นทางใหม่ในซอยเล็กๆ ที่เมืองหลินคัง ก่อตั้งนิกายใหม่ และ

เขียนข้อความที่กระตุ้นผู้คนให้คิดพิจารณา เป็นการบอกแก่ข้าว่า
คิดเช่นนั้นก็ได้ ดังนั้นในบางแง่มุมมันต่างหากที่เป็นอาจารย์ของข้า"

สายตาของเจ้าอารามจ้องไปที่ซังซังแล้วเอ่ยข้อความสำคัญ

"คำสอนของนิกายใหม่และนิกายเก่าที่จริงแล้วมิได้ขัดแย้งกัน
เพียงแต่ไม่ใช่สังขารในเวลาเดียวกัน อดีตกาลที่ผ่านมามนุษย์มีชีวิต
อยู่ในยุคแห่งความป่าเถื่อนจึงต้องการการดูแลจากท่าน แต่ในที่สุด
มนุษย์ก็พัฒนา เมื่อพันปีที่แล้วปรากฏจอมปราษฎ์ ปรากฏตำแหน่งกวน
หน่วยแสงสว่างผู้ก่อตั้งนิกายหมิง เคอเอ๋อหฺวาน เหลียนเติง รวมถึงข้า
หลากหลายเรื่องราวได้พิสูจน์แล้วว่ามนุษย์ได้พัฒนาไปถึงขั้นที่มนุษย์
ในยุคแรกเริ่มไม่อาจจินตนาการได้ มนุษย์พัฒนาแล้วจึงไม่จำเป็นต้อง
ให้ท่านดูแลอีกต่อไป มีความสามารถมากพอที่จะปกป้องตัวเอง
ไม่จำเป็นต้องตายแล้วเกิดใหม่ให้เหมือนหญ้าป่าที่ถูกทรมาทรมาน
ไม่จำเป็นต้องทนทุกข์ในวัฏจักรอันไม่สิ้นสุดระหว่างทิวาและราตรี
นานชั่วกัปชั่วกัลป์"

น้ำในสระยังคงเย็นเฉียบ ริมสระน้ำกลับอบอุ่นเหมือนฤดูวสันต์
ดอกไม้ป่าทั้งดงและต้นไม้เขียวที่ถูกเจตนารมย์แห่งดาบของ
หญิงเขียวตัดเฉือนจนกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยค่อยๆ ถูกความอบอุ่น
แห่งวสันต์ซ่อมแซมจนเหมือนเดิม

ทั่วบริเวณเงียบสงบ ถิ่นนานไม่มีเสียงใดๆ มีเพียงเสียงขลุ่ยใบไม้
อันไพเราะที่หว่างนิ้วของเจ้าอารามเท่านั้น เสียงนี้ไม่ได้สื่อความหมาย
ให้ล่าถอยเหมือนฆ้องในสนามรบ แต่เหมือนเสียงกลองศึกเสียมากกว่า

หญิงเขียวใช้เวลานานพอควรกว่าจะสลัดความแตกตื่นออกไป
จากใจได้ เอยกับเจ้าอารามที่อยู่ฝั่งตรงข้ามว่า

"จอมปราษฎ์ก็เคยกล่าววาทะที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน

มนุษย์พัฒนาจนถึงขั้นที่ไม่จำเป็นต้องมีเฝ้าเทียนแล้วจริงๆ นานแล้ว
ที่มนุษย์ยืนได้ บางคนถึงขั้นโอบบินได้อย่างอิสระ จุดที่ต่างกันคือ
พวกเราสถานศึกษาคิดว่ามนุษย์จำเป็นต้องไปในดินแดนที่กว้างขวาง
กว่าเดิม ส่วนนิยายเต๋ายังคงคิดว่าไม่ต้องไปไหน"

เจ้าอารามเอ่ยว่า

"เมื่อหลายปีก่อนข้าเคยบอกไปแล้วว่านี่คือข้อแตกต่างทางอุดมคติ
ซึ่งไม่อาจคลี่คลายให้ลงรอยกัน ข้าคิดว่าความเป็นนิรันดร์มาจาก
ความสวยงามของความสงบนิ่ง ส่วนจอมปราชญ์และศิษย์ของมัน
ล้วนคิดว่าการเปลี่ยนแปลงต่างหากที่คือความเป็นนิรันดร์"

"การเปลี่ยนแปลงคือสภาวะปกติ ส่วนการไม่เปลี่ยนคือสภาวะผิดปกติ
ที่ปรากฏเป็นครั้งคราวเท่านั้น"

"เดิมที่มนุษย์ก็เป็นผลผลิตจากสภาวะที่ไม่ปกติอยู่แล้ว ใ้ยต้องเฝ้าหา
สภาวะปกติ"

"หากเยี่ยวยังไม่ตาย หรือศิษย์พี่ใหญ่อยู่ที่นี้อาจโต้แย้งกับท่าน
ในด้านนี้ได้ ส่วนข้าไม่อาจสู้ท่านได้ เรื่องที่ข้าถนัดคือการต่อสู้และฆ่าคน
ไม่ใช่การปฐจาวิสัยสนา ทว่าแม้แต่ข้าก็ยังมองออกถึงข้อบกพร่องสำคัญ
ในหลักคิดของท่าน"

"เชิญอธิบาย"

"หากยังคงเป็นระบบปิดซึ่งตัดขาดจากโลกภายนอก เช่นนั้น
ต่อให้ไม่มีเฝ้าเทียนก็ต้องมีเจตนารมณ์ศูนย์กลางที่รักษาภพให้ดำรงอยู่
ผู้ใดจะกระทำ"

หลังนิ่งเสียบอยู่ครู่ เจ้าอารามก็เอ่ยเสียงเรียบว่า

"ข้าจะทำ"

เจ้าอารามเอ่ยต่ออีกว่า

"เห็นไหม ขนาดเรื่องนี้ยังแก้ไขได้อย่างง่ายดายแบบนี้เลย"

ข้าจะทำ? ทำอะไร ทำหน้าที่เจ้าเทียน...ดู บนฟ้ามีเมฆครึ้ม อากาศเปลี่ยนแล้ว ฟ้าร้องแล้ว ฝนตกแล้ว รีบเก็บผ้าเร็ว...ช่วงเวลานั้นในห้วงแห่งความนึกคิดของหนึ่งเซวียมีประโยคเหล่านี้แวบเข้ามา

มันก้มหน้านั่งเฉยๆ มองเงาท้องฟ้าที่สะท้อนในสระน้ำ อาการตกตะลึงสงบลงบ้างแล้ว จึงเริ่มมีสมาธิให้พิจารณาเรื่องนี้ ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่ายอดเยียม

เจ้าอารามช่างยอดเยียมจริงๆ

สังหารเจ้าเทียนเพื่อตนเองจะได้กลายเป็นเจ้าเทียนคนใหม่ นี่ไม่ใช่ตัวท่านงามสง่าข้าใคร่เป็น แต่เป็นคนอย่างท่านข้าก็เป็นที่นี้เป็นความทะเยอทะยานที่เหนือความคาดหมาย และเป็นคำประกาศที่แข็งแกร่ง

ไม่ว่าเรื่องใดขอเพียงใหญ่โตพอก็ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้ เช่นยอดเขาหิมะและทุ่งร้าง ความทะเยอทะยานขอเพียงสูงพอก็ถือเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่ง

เจ้าอารามสุดท้ายแล้วก็เดินไปถึงย่างก้าวของอาจารย์และอาจารย์อา มันไม่เคยสงสัยในเส้นทางของตนเอง เพราะภูมิหลังและสิ่งที่สั่งสมมานานแสนนานของนิกายเต๋าเป็นพื้นฐานที่เพียงพอสำหรับอุดมคติของมัน ทำให้มันได้ข้อสรุปในทันทีว่าเมื่อเจ้าเทียนใช้การไม่ได้ก็เปลี่ยนใหม่ และมันจะเป็นเอง!

ช่างทะเยอทะยานนัก

ช่างโอหังนัก

ซังซังมองฝั่งตรงข้ามด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์

นอกจากหนึ่งเซวียแล้วเจ้าอารามคือผู้ที่อยู่ใกล้เจ้าเทียนมากที่สุด

ในโลก

ไม่ว่าเว่ยกวงหมิงหรือจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าคนก่อนล้วนเทียบมันไม่ได้ มันล่องรู้ถึงโองการฟ้า รอคอยอย่างทรมานที่เกาะหนานไถนานหลายปี มันติดต่อกับนางหลายครั้ง ย่อมล่องรู้ถึงความคิดของนาง

"ท่านคือรูปปั้นที่นิกายเต๋าสร้างขึ้น การเปลี่ยนรูปปั้นไม่จำเป็นต้องใช้ความโอหัง"

เจ้าอารามเอ่ยบอกนางโดยไม่ได้มีอาการสงสารเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว ในความสงบนิ่งแฝงธรรมชาติของผู้ที่มีอายุสูงกว่า จากนั้นมันเอ่ยกับหนึ่งเซียว่า

"สถานศึกษาและนิกายเต๋าต่างไม่ต้องการเข้าเทียบ อย่างน้อยก่อนจะถึงช่วงสุดท้ายของเส้นทาง พวกเราอาจเดินร่วมทางกันได้ หรืออาจกล่าวว่าเจ้าอาจเ็นม่นาวตนเองให้คิดว่าจอมปราชญ์เป็นฝ่ายผิดได้"

หนึ่งเซียขยับเงยไปนานก่อนตอบว่า

"ไม่ อาจารย์ไม่ผิด ที่จริงแล้วท่านก็ไม่ผิด มนุษย์ไม่ต้องการหนึ่งเข้าเทียบอีกต่อไปแล้วจริงๆ"

ซังซังสีหน้าเรียบนิ่งเหมือนไม่ได้ยินสิ่งใด มันกุมมือนางพลางเอ่ยกับเจ้าอารามต่อไป

"ข้าก็ไม่ต้องการเข้าเทียบ แต่ข้าต้องการภรรยา"

เข้าเทียบจะดำรงอยู่หรือไม่มันไม่สนใจ แต่มันจำเป็นต้องสนใจภรรยา เข้าเทียบเก่าหากจากไปสามารถเปลี่ยนเป็นเข้าเทียบใหม่ ส่วนภรรยาหากจากไปหรือไม่มันก็เปลี่ยนใหม่ได้ ต่อให้เปลี่ยนได้...

ไม่ ไม่มีต่อให้ ไม่มีการเปลี่ยน

ยังไม่อาจไม่มีภรรยา

หนึ่งเซียบอกเจ้าอารามรวมถึงคนทั้งโลก

เจ้าอารามค่อนข้างเสียตาย แต่ไม่ได้กระทบกระเทือนอะไรมากนัก ต่อความคิดมัน มันตามหาเจ้าเทียนมาหลายวัน มรรคจิตแข็งแกร่งตั้งศิลาที่สายลมพัดแรงสายน้ำไหลเชี่ยวก็ไม่ว่าจะทำให้หวั่นไหว เจกเช่นสภาวะผลิบานของดอกไม้ป่าเต็มภูเขาที่มีอาจยับยั้ง

"จอมปราษฎร์คงผิดหวังในตัวเจ้า บัดนี้มาคิดดู มันน่าจะผิดหวังในตัวเจ้าตั้งแต่ตอนอยู่ริมแม่น้ำซื่อแล้ว ไม่ว่าจะทำลายเจ้าเทียนหรือเปลี่ยนเจ้าเทียนถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องของมนุษย์เอง พวกเราได้แต่ตัดสินใจเอง ส่วนเจ้ากลับยืนอยู่ข้างนาง เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์หรือไม่"

เจ้าอารามแยกนิ้วมือออกทำให้ใบไม้เขียวปลิวร่วงลงที่หน้ารองเท้า แล้วถูกเจตนารมณแห่งดาบที่ยังหลงเหลืออยู่ตัดขาดเป็นชิ้นๆ

หนึ่งเขวียสืหน้าแปรเปลี่ยน มันจำคำพูดของอาจารย์ก่อนจากไป ที่ริมแม่น้ำซื่อได้อย่างชัดเจน ตอนนั้นมันสามารถกำจัดปัญหาเรื่องเจ้าเทียนเวลานี้มันก็ยังสามารภ

"นี่เป็นปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติสามอย่าง"

หนึ่งเขวียเอ่ย

"ทัศนคติต่อการดำรงชีวิตและทัศนคติต่อโลกขัดแย้งกัน ส่วนทัศนคติที่ขัดแย้งกันมากที่สุดคือทัศนคติต่อความรัก ข้าไม่ว่าจะปล่อยให้นางตาย สถานศึกษาต้องการให้ข้าฆ่านาง ข้ายังไม่ฆ่า ยังไม่ต้องพูดถึงท่าน โลกนี้จะเป็นเช่นไรเวลานี้ข้าใส่ใจมากจริงๆ แต่ข้าใส่ใจว่านางจะเป็นอย่างไรมากยิ่งขึ้นกว่า"

"รักคนทั้งโลกคือความรักอันยิ่งใหญ่ ความรักของเจ้าที่มีต่อนาง คือความรักที่เล็กน้อย"

หนึ่งเขวียนิ่งเงียบไปครู่ก่อนเอ่ยตอบ

"แต่...ทั้งหมดล้วนคือความรัก หรือมิใช่"

มันไม่พูดอะไรอีก ปลดคันธนูลง หยิบลูกธนูขึ้นมาแล้วเตรียมยิง เจตนารมณ์แห่งอันตรिमสระน้ำค่อยๆ สลายไป เจ้าอารามกำลังจะกลายเป็น ส่วนหนึ่งในภาพวาด การสนทนาต้องสิ้นสุดอย่างแน่นอน และการต่อสู้ ต้องเริ่มต้นด้วยเช่นกัน

ยันตร์รูปปี่ที่ปกคลุมรอบสระน้ำค่อยๆ หลอมรวมเข้ากับฟ้าดิน เจตนารมณ์แห่งดาบอันแหลมคมไม่ได้ดำรงอยู่อีกต่อไปแล้ว ภาพวาด ที่แตกกระจายค่อยๆ ถูกซ่อมแซมจนสมบูรณ์ เจ้าอารามเดินออกมา จากในภาพวาดสู่โลกแห่งความจริง

ซังซังลุกขึ้นยืนช้าๆ สองมือไพล่หลัง มองมันด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก เจ้าอารามถอนใจว่า

"ดูเถิด...หากสงบเงียบไม่เปลี่ยนแปลงได้จะสวยงามแค่ไหน"

บริเวณนั้นดอกไม้มากมายเบ่งบาน เถาวัลย์มากมายเจริญเติบโต ต้นไม้มากมายงอกงาม เพียงชั่วพริบตาบรรยากาศแห่งสันติก็หนาแน่น จนเกินพรรณนาทำให้ผู้คนอึดอัดจนยากหายใจ

หนึ่งเขยียรู้สึกเหมือนได้อาบสายลมวสันต์และเหมือนกำลัง จะจมน้ำตายในเวลาเดียวกัน

ซังซังยังคงสองมือไพล่หลัง สีหน้าเฉยเมย ดวงตาหลับหรีเล็กน้อย

ทะเลดอกไม้แห่งฤดูวสันต์อันไร้ขอบเขต ดอกไม้แต่ละดอก เจตนารมณ์แห่งวสันต์แต่ละสาย ล้วนคือจิตสังหารที่รุนแรงอย่างที่สุด

หนึ่งเขยียกธนูเหล็กขึ้น หัวธนูเย็นเฉียบชี้ไปยังเจ้าอารามที่อยู่ ฝั่งตรงข้าม

เจ้าอารามสงบนิ่งมองมันด้วยกิริยาสองมือไพล่หลังเช่นเดียวกับ ซังซังโดยมิได้เกรง เพราะมันอยู่บนธรณีประตู สามารถหนีได้ทุกเมื่อ

ไม่ว่าปฐมธนูสิบสามดอกแข็งแกร่งปานใดก็ยังไม่ถูกมัน

ประตูเหล่านั้นคือรอยแยกในชั้นลมหายใจแห่งฟ้าดิน คือดอกไม้ที่เบ่งบานท่ามกลางป่าเขาบริเวณนั้น ดอกไม้ทุกดอกคือรอยแยกและคือประตู ไม่อาจแน่ใจได้เลยว่าเจ้าอารามจะเข้าประตูไหน

หนึ่งเขวียมองฝั่งตรงข้าม สัมผัสได้ถึงกลิ่นเบาๆ ของสายธนู มันเหมือไหลแต่ไม่รู้สึกอะไร

ซังซังวางมือบนไหล่มัน พลั้งอันอบอุ่นจนถึงขั้นอาจกล่าวได้ว่า เราร้อนถ่ายเทสู่ร่างมัน พลั้งจิตที่สูญเสียไปจนหมดในการเขียนยันต์ ก่อนหน้านั้นฟื้นฟูขึ้นมาในปริบทาจนเข้าสู่ภาวะสูงสุด

"หนึ่งเก้าแปดเก้า ศูนย์สามศูนย์เก้า"

ซังซังเอ่ยตัวเลขสองชุดด้วยสีหน้าเฉยชา เช่นเดียวกับการบอกเส้นทางท่ามกลางหิมะช่วงหลายวันก่อน เช่นเดียวกับการบอกตำแหน่งริมทะเลสาบอันหนาวเหน็บเมื่อหลายปีก่อน และเช่นเดียวกับในเขาหมินชานก่อนหน้านั้นหลายปี

เพียงแต่เสียงนั้นไม่สดใสเยาว์วัยเหมือนวัยเด็กแล้ว อีกทั้งครั้งนี้ตัวเลขสองชุดของนางค่อนข้างยาวซึ่งแสดงถึงความซับซ้อน เช่นนั้นย่อมหมายถึงความแม่นยำที่มากกว่าเดิม

หนึ่งเขวียไม่ลังเลใดๆ กล่าวให้ตรงกว่านั้นคือมันไม่แม้แต่จะคิด เช่นเดียวกับที่ทำเหมือนเมื่อก่อน คล้ายเป็นสัญชาตญาณ เล็งไปที่ตำแหน่งหนึ่งของฝั่งตรงข้ามแล้วปล่อยสายธนู

ลูกธนูแหวกอากาศไปโดยไร้เสียง

น่าแปลกที่เห็นชัดว่าสิ่งที่มันเล็งคือต้นไม้ใหญ่ที่ใกล้ล้ม ห่างจากตำแหน่งของเจ้าอารามไกลมาก แต่สีหน้าเจ้าอารามกลับเคร่งขรึมสุดขีด เเงาร่างของเจ้าอารามหายไปจากที่นั่น หายไปโดยสิ้นเชิง นี่คื

ด้านไรระยะ มันเข้าสู่ชั้นลมหายใจแห่งฟ้าดิน และคือด้านวิเวกด้วย
ในเวลาเดียวกัน เพราะไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ ไม่เหลือแม้แต่สายลม

กระทั่งยามนี้เสียงเวียงของสายรุ้งจึงค่อยดังถ่ายทอดไปรอบสระน้ำ
วิธีหนึ่งที่ชัดเจนปรากฏเหนือสระน้ำ กลุ่มควันหนาแน่นหมุนวนช้าๆ
ลูกธนูไม่รู้ไปที่ใดแล้ว ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นยังคงค่อยๆ เอนล้ม
โดยไม่ได้รับผลกระทบใดๆ บนหน้าผาที่ไกลออกไปอีกก็ไม่มีร่องรอยอะไร
เช่นเดียวกับเจ้าอาราม

ธนูดอกนั้นคล้ายยังเข้าไปในความว่างเปล่า
ครู่ต่อมา

ในยอดเขาหิมะลูกหนึ่งที่อยู่ห่างออกไปสิบกว่าลี้ปรากฏร่างของ
เจ้าอารามลอยอยู่กลางอากาศเบื้องหน้าหน้าผา
ลูกธนูดอกนั้นเหมือนแมลงปอเกาะบนหยดน้ำค้าง หยดอยู่ที่
แขนซ้ายมันอย่างนุ่มนวล

หัวธนูอันแหลมคมแทงเข้าชุดเขียว แม้ไม่ลึกนักแต่มีเลือดไหล
ออกมา

เลือดเป็นสิ่งสกปรกอย่างหนึ่ง ครันเปื้อนสิ่งสกปรก ด้านวิเวกจึง
ยากจะดำรงอยู่

เจ้าอารามขมวดคิ้วราวกับคาดไม่ถึงว่าลูกธนูดอกนั้นจะแข็งแกร่ง
ถึงเพียงนี้

สามารถยิงทะลุลมหายใจแห่งฟ้าดินเข้าสู่ชั้นของความว่างเปล่า
ไล่ล่ายอดฝีมือด้านไรระยะได้ ปฐมธนูสิบสามดอกดอกหนึ่งของหนึ่งเขีย
อยู่เหนือด้านผาเดิมของมันแล้ว

"ดูเถิด ท่านอธิบายเหตุผลมากมายแต่กลับลืมเรื่องหนึ่ง
หากท่านต้องการให้ภรรยาดีต่อท่าน ก่อนอื่นท่านต้องมีภรรยา หากท่าน

อยากเปลี่ยนตะวันจันทร์หาเปลี่ยนฟ้าใหม่ ก่อนอื่นท่านต้องเอาชนะพวกเราให้ได้เสียก่อน"

หนึ่งเขวียมองไปทางยอดเขาหิมะ หยิบลูกธนูขึ้นจ้างสายอีกครั้ง พลังเลย์กับเจ้าอาราม

และเป็นการเลย์กับซังซังด้วยเช่นกัน

ซังซังไม่ใช่ซังซังในอดีตแล้ว ตามการรุ่งเรืองของนิกายใหม่และการเสื่อมโทรมของนิกายเก่า นางที่สูญเสียพลังแห่งศรัทธาของสาธุศิษย์นับล้านได้อ่อนแอลงเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้ที่นางตั้งท้อง

นางไม่ใช่เจ้าเหียนที่ทำได้ทุกอย่างแล้ว รวมถึงไม่มีด่านถวานที่แข็งแกร่งอย่างที่มนุษย์ไม่อาจทัดเทียมด้วย แต่ธนูดอกนี้ที่นางช่วยหนึ่งเขวียยิงกลับแข็งแกร่งยิ่งกว่าลูกธนูที่หนึ่งเขวียยิงไปที่เขตชิงเหอเมื่อครั้งเทศกาลบูชาแสงสว่างเสียอีก นี่เป็นเพราะเหตุใด

เพราะในเทศกาลบูชาแสงสว่างหนึ่งเขวียใช้ความสัมพันธ์แบบแก่นฐานชีวิตแย่งชิงพลังเบิกนภาที่นางประทานให้เจ้านิกายสงฆ์ไม่มาดูดซับเข้าสู่ร่างกาย แต่ครั้งนี้เป็นความปรารถนาของนางเอง

ใช่หรือไม่ว่านี่คือฟ้าคนรวมเป็นหนึ่งในครีต่านได้

หนึ่งเขวียจ้างสายอีกครั้งอยู่ข้างนาง เล็งไปยังฝั่งตรงข้ามของสระน้ำภายในอาณาบริเวณหลายร้อยลี้ ขอเพียงได้ยินเสียงนางมันก็จะปล่อยสายธนู

ดอกไม้ป่าเต็มภูเขาดูกลมพัดปลิวขึ้นสูงแล้วค่อยๆ ร่วงลง ดูคล้ายมีนางฟ้าซ่อนตัวอยู่ในเมฆโปรยดอกไม้ลงมาสรรเสริญเจ้าเหียนที่กล้าแดงปาฏิหาริย์ในโลกมนุษย์อีกครั้ง ทว่าใบหน้าของซังซังกลับขาวซีด

นางขมวดคิ้ว ดวงศารूपใบหลิหรือลงมากกว่าเดิม แสดงว่าไม่ไหวและไม่พอใจ นี่ไม่เกี่ยวข้องกับการยิงเจ้าอารามไม่ตาย ความไม่พอใจ

ของนางเกิดจากสภาพร่างกายมาตลอด นางไม่อาจอดทนต่อความ
อ่อนแอเช่นนี้ของตนที่จำเป็นต้องมาต่อสู้กับมนุษย์ ทั้งยังไม่อาจเอาชนะ

ถูกต้องแล้ว ลูกธนูเมื่อครูที่ช่วยหนึ่งเขี่ยยิงทำให้นางสูญเสียพลัง
ไปมากจากการคำนวณในชั่วพริบตา ยามนี้แม้ต้องการคำนวณตำแหน่ง
ของเจ้าอารามอีกครั้งก็ทำได้ไม่สะดวก ท้องน้อยของนางเริ่มเจ็บปวด

นี่เป็นการต่อสู้ระดับสูงสุด นับแต่เริ่มต้นประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ
เป็นต้นมามีเพียงการต่อสู้เมื่อครั้งที่จอมปราชญ์เข้าสู่แดนเทพไปสู้กับ
เจ้าเทียนจนเกิดฝนตกหนักร้อยวันเท่านั้นที่เหนือกว่าเล็กน้อย และ
แน่นอนว่าการต่อสู้ครั้งนี้ก็เพียงชั่วพริบตาที่จะรู้ผลแพ้ชนะ

ช่วงขณะที่ซึ่งยังไม่อาจคำนวณตำแหน่งของเจ้าอาราม และหนึ่งเขี่ย
ไม่อาจยิงธนู เจ้าอารามยอมไม่พลาดจังหวะเวลานี้ ท่ามกลางสายลมแรง
เงาร่างมันกลับมายังริมสระน้ำอีกครั้ง

สระน้ำใสเย็น บรรยากาศแห่งวสันต์รอบสระน้ำอบอวล มันยืนอยู่
ท่ามกลางบรรยากาศแห่งวสันต์มองหนึ่งเขี่ยและซึ่งซึ่งด้วยใบหน้า
เรียบเฉย แววตาแน่วแน่และสงบนิ่งถึงขั้นแฝงความหยิ่งทะนง

มันกลับมาริมสระน้ำโดยไม่ได้มาอย่างโดดเดี่ยว เพราะมันนำ
ภูเขาลูกหนึ่งมาด้วย

ภูเขาก็คือยอดเขาหลายพันลิ้นแบ่งแผ่นดินทางเหนือเป็นสองส่วนคือ
เขาหมินซาน เขาหมินซานฝั่งเหนือของเมืองเฮ้อหลันมักถูกเรียกว่า
เขาเทียนซี เพราะที่นั่นเป็นพื้นที่ในปกครองของพรรคมาร ดังนั้นที่นั่น
จึงเป็นเทือกเขาที่ถูกเจ้าเทียนทอดทิ้ง

เจ้าอารามคือประมุขของนิกายเต๋า ตามหลักแล้วมันกับกระแสน้ำ
ของเทือกเขาสูงตระหง่านลูกนี้ไม่อาจเชื่อมโยงกัน ถึงขั้นขัดแย้งกัน
ด้วยซ้ำ แต่บัดนี้ต่างไปจากเดิม ดูคล้ายกับด้าเส้นกวนหนวยแสงสว่าง

ผู้ก่อตั้งนิยายหมิงเมื่อพันปีก่อนผู้นั้น มันทรยศเข้าเทียบแล้ว หรือ
กล่าวอีกอย่างได้ว่ามันทอดทิ้งเข้าเทียบแล้ว

เจ้าอารามผสานร่างเป็นหนึ่งในเดียวกับเทือกเขาเทียนชี่

มันกลับมาริมสระน้ำ ใช้ด้านวิเวกผสานร่างเข้ากับฟ้าดิน ใช้
ด้านไร้ขอบเขตยกฟ้าดิน หวังว่านี่คงหนีกลมหายใจแห่งฟ้าดินของ
เขาเทียนชี่ทั้งลูกหุบไปยังหนึ่งเซวียและซังซัง!

ก่อนที่มันจะลงมือสิ่งที่มีมันใช้คือวิชาอันลึกลับ ล้วนการลงมือกลับ
เรียบง่ายไร้เหตุผล เพราะด้วยพลังอันมหาศาลไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล

บริเวณรอบสระน้ำ บรรยากาศแห่งกลิ่นดีที่วิเวกเขาถูกบดขยี้จน
แหลกละเอียด พวกเศษดอกไม้ใบหญ้าที่ถูกเจตนากรรมแห่งดาบของ
หนึ่งเซวียตัดเป็นชิ้นๆ ถูกบดขยี้จนมีสภาพอ่อนแอยิ่งกว่าเดิมในพริบตา
ถึงขั้นที่เรียกว่าไม่อาจบดขยี้ให้แหลกละเอียดกว่าเดิมได้อีก

เทือกเขายาวหลายพันลี้ทั้งลูกร่วงลงสู่ผืนดิน

หนึ่งเซวียรู้ว่าแม้ยิ่งเทือกเขาถูกนี้ให้ทะลุได้ด้วยธนูก็ไม่อาจต้าน
สภาวะการกดทับได้ มันจึงเก็บธนูโดยไม่ลังเล หันมาโอบกอดซังซัง
เตรียมใช้ร่างกายต้านรับ

มันอยากลองดูว่าร่างกายของตนที่ได้รับการเคี่ยวกรำจากลมปราณ
สุดไพศาลมาหลายปี อีกทั้งซังซังเสริมพลังให้แข็งแกร่งมานับพันปีจะค้ำยัน
เทือกเขาลูกนี้ได้หรือไม่

ซังซังกลับไม่ให้โอกาสนี้แก่มัน

มีอนางสอดเข้าไปได้รักรัวหนึ่งเซวียเหมือนต้องการโอบกอด
ให้ความอบอุ่นแก่มัน คุ่วต่อมาในมีอนางพลันปรากฏดอกไม้สีดำเบ่งบาน...
นั่นคือร่มดำเก่าโบราณคันหนึ่ง

ร่มดำที่ไม่รู้ว่าสูญหายไปไหนเป็นเวลานานปรากฏขึ้นในมีอนาง

พร้อมเสียงการร่ำ ด้านรับเทือกเขาที่ร่วงลงมา

ร่มด้ายเก่าไหมเหมือนเดิม บนพื้นร่มเต็มไปด้วยคราบฝุ่นและคราบน้ำมัน พื้นร่มที่เคยถูกแสงแห่งพุทธะส่องจนเกิดความเสียหาย ไม่รู้กลายกลับไปสู่สภาพเดิมตั้งแต่เมื่อใด

หนึ่งเขวียและนางมักเรียกร่มดำว่าร่มดำใหญ่ เพราะมันใหญ่จริงๆ แต่ต่อให้ร่มดำนี้เล็กจ้อย เมื่อกางแล้วก็สามารถบดบังท้องฟ้าได้ทั้งผืน

ขอเพียงบดบังสายตาได้ก็เท่ากับบดบังท้องฟ้าได้

เจ้าดำและสิงโตเขียวหลบอยู่หลังซังซังอย่างหวาดกลัว ซังซังกางร่มดำโอบกอดและซบไหล่หนึ่งเขวียอยู่ เลี้ยงศิระชะมองภูเขาที่ร่วงลงมา

มือของเจ้าอารามยื่นข้ามสระน้ำมายังฝั่งตรงข้าม เทือกเขาเทียนที่ทั้งลูกแหวกอากาศกระแทกลงบนสระน้ำ ได้เทือกเขาลูกมหิมาร่มดำดูเหมือนเป็นจุดเล็กๆ ที่ไม่สะดุดตา

เสียงตุ้มดังสนั่นหวั่นไหวอย่างต่อเนื่อง

ฝุ่นควันมากมายลอยฟุ้งเคลือบฟ้าและทุ่งร้าง กรวดหินมากมายประจุลูกธนูปีกขนนกนับหมื่นดอกพุ่งกระเด็นแหวกอากาศไป โลกทั้งใบเริ่มสั่นสะเทือน

ผืนปฐพีสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ต้นสนที่ยังรากลึกบนภูเขาที่อยู่ห่างไกลล้วนถูกกระแทกจนลอยขึ้นฟ้า น้ำในทะเลสาบน้ำแข็งสีน้ำเงินหน้ายอดเขาหิมะที่อยู่ไกลกว่านั้นก็ถูกกระแทกจนกระเด็นขึ้นฟ้าเช่นกัน ก่อให้เกิดภาพที่อลังการตระการตา รวากับว่ามีไข่มุกสีน้ำเงินเข้มมากมายกระเด็นจากพื้นดินขึ้นสู่ฟ้าแล้วร่วงลงมา

แผ่นดินไหวลูกกลมไกลออกไป อย่างว่าแต่เมืองเจิ้งจิงของแคว้นเยียน แม้แต่บรรดาปูบันหินรูปร่างประหลาดในเขื่อนใหญ่ริมทะเลแคว้นซัง

ยังรับรู้ได้ถึงกลิ่นสะเทือนที่นำกลั้วทางทิศเหนือ จึงกระโดดกลับลงทะเลอย่างหวาดหวั่น

เมืองเฮ้อหลันอยู่ห่างจากที่นี้เพียงสิบกว่าลี้จึงได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง หน้าผาทั้งสองด้านปรากฏรอยแยกมากมาย ก้อนศิลาพังถล่มร่วงกราวลงมาเหมือนน้ำตก เสียงดังสนั่นน่าหวาดหวั่นใจ

ประตูเมืองที่สูงใหญ่หนักอึ้งสองบานที่ป้องกันชาวหมานแห่งดินแดนทุ่งหญ้ามานานปียามนี้บิดเบี้ยวผิดรูปไปมากจนกระทั่งเผยให้เห็นหุบเขากว้างใหญ่ ป้อมปราการสำคัญทางการทหารที่ไม่เคยพังถล่มมาหลายร้อยปีบัดนี้พังทลายลงมาต่อหน้าต่อตาแล้ว

คลื่นเสียงที่นำกลั้วรูปแบบต่างๆ ทัศนียภาพแปลกตาที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในโลก หน้าผาพังถล่ม และป้อมปราการพังทลาย ทั้งหมดนี้ล้วนแสดงให้เห็นถึงความน่ากลัวของมือเจ้าอารามที่ตบลงยังฝั่งตรงข้ามของสระน้ำ

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าใดแผ่นดินไหวจึงสงบลง ผู้คนวันค่อยๆ หายฟุ้งเกาะติดกับหิมะและน้ำแข็งบริเวณหน้าผาและภูเขาที่พังถล่ม อากาศกลับมาดูสะอาดตาอีกครั้ง

ต้นไม้ในป่าเขาถูกบดจนกลายเป็นผงไปแล้ว สระน้ำถูกบั้งจนแบน ทำให้ตะกอนน้ำแข็งและไม้จวนตัวน้อยก้นทะเลสาบผลสมรวมเข้ากับเศษดินเศษหิน ได้แต่รอไปอีกไม่รู้กี่ปีให้ผู้ใดมาค้นพบ

สระน้ำเหลือเพียงรูปร่างคร่าวๆ ฝั่งของสระน้ำเป็นรอยประทับไปแถบหนึ่ง ผงหินที่กองทับถมกันทำให้เกิดที่ราบของผงหินเป็นอาณาบริเวณหลายร้อยจั้ง บรรยากาศแห่งวสันต์กลายเป็นโลกสีเทาที่ประกอบขึ้นจากฝุ่นละอองไปแล้ว

เจ้าอารามยืนอยู่บนฝั่งอีกด้านของรอยประทับนั้นด้วยใบหน้าขาวซีด

หน้าก็ของเฮ่าเกียน... ข้าจะทำเอง
ชัดเจนแล้วว่าเจ้าอารามต้องการจะทำอะไรกันแน่
แม้ทำเจ็บเสิบสาน หากก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันเป็นเหตุเดียวในโลก
ที่สามารถกระทำได้อย่างที่พูด
โดยเฉพาะเมื่อเฮ่าเกียนกำลังจะไร้สิ้นซึ่งพลัง กลายเป็นมนุษย์จริงๆ
โดยเฉพาะเมื่อในมือเจ้าอารามมีคัมภีร์สวรรค์!
หนึ่งเหรียญไม่รู้ว่าคุณไม่ได้ก็ต้องสู้
มันสามารถไม่มีเฮ่าเกียน แต่ไม่สามารถไม่มีภรรยา
การต่อสู้ครั้งสุดท้ายนี้หนึ่งเหรียญไม่ต่อสู้เพื่อตัวเอง ยังไม่ต่อสู้เพื่อโลกมนุษย์
แต่ไรมาดาบของมันมีไว้เพื่อปกป้องซึ่งซึ่งกันและกันเป็นหลักที่แท้จริง

ทดลองอ่าน

บิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-2673-1

9

786160 626731

ราคา 229 บาท